

Holly Hepburn

Brief Encounter

Bioscoop aan zee – deel 1

1

‘Dames en heren, het volgende station is Bodmin Parkway. Vergeet niet uw persoonlijke bezittingen mee te nemen bij het verlaten van de trein.’

Gina Callaway rekte zich uit en pakte haar jas. De reis vanuit Londen was sneller gegaan dan ze had verwacht. Een jonge moeder was met een gekwelde blik in haar ogen op de plaats tegenover haar gaan zitten, net voordat ze vanaf Paddington Station waren vertrokken. Ze klemde een schreeuwende baby met een rood gezicht tegen haar schouder. Gina had zich al neergelegd bij een paar lawaaierige uren. De baby was echter snel tot rust gekomen, gesust door de beweging van de trein. De moeder zag er al snel wat minder gekweld uit, vooral nadat Gina haar had verrast met een beker thee uit de restauratiewagon, net na het centraal station van Exeter. De vrouw had een bedankje gemompeld, maar zich niet verplicht gevoeld om te praten. In feite hadden ze in harmonieuze stilte gereisd, allebei uit het raam starend terwijl het spoor soms zo dicht langs de oceaan liep dat het leek alsof ze per boot reisden in plaats van met de trein. Nu Gina opstond om te vertrekken, wisselden ze een vluchtige glimlach uit; twee mensen die elkaar nauwelijks kenden en wiens paden elkaar nooit meer zouden kruisen.

De trein stopte bij het perron. Gina tilde met een zwaai haar koffer uit de trein en zette die op het beton. Een wolk stoom werd golvend door de lucht geblazen en verward stond ze even stil. Het was weliswaar lang geleden dat ze op het station van Bodmin was geweest, maar ze was er zeker van dat de trein naar Penzance meestal stopte bij perron één. Nu stond ze echter op perron twee, pal naast

een menigte dagjesmensen die foto's maakte van de stoomtrein die vanaf perron drie over de Bodmin en Wenford-spoorlijn reed, die onderdeel was van de Werelderfgoedlijst. Het was niet echt een probleem, het was alleen onhandig. Nu moest ze haar koffer de trap op en aan de andere kant weer de trap af dragen, voordat ze een taxi kon nemen naar het huis van haar grootouders in Polwhipple. Althans, als ze zich door de menigte toeristen die het perron blokkeerde kon worstelen.

Ze wist een fotograaf te ontwijken en liep net met een bocht om een andere groep mensen met camera's en smartphones toen de oude trein een schrille fluittoon liet horen. De schoorsteen braakte een dikke stoomwolk uit, die voortgedreven door een windvlaag over het aangrenzende perron golfde. Gina knipperde tegen de wind en hapte naar adem bij een plotselinge scherpe pijn in een van haar ogen. Ze stopte en liet haar koffer los, waardoor de man achter haar mompelend vloekte toen hij haar moest ontwijken. 'Au,' mompelde Gina, terwijl de tranen over haar ene wang stroomden. 'Au. Verdorie, dat prikt.'

Ze had echt een spiegel nodig, dacht ze, terwijl ze tevergeefs probeerde niet te knippen vanwege haar brandende oog. Met één hand rommelde ze in haar tas, op zoek naar een zakspiegeltje, maar tegen de tijd dat ze het vond traande haar oog zo erg dat ze nauwelijks meer iets kon zien. Bovendien begon haar andere oog nu ook te tranen.

'Neem me niet kwalijk, kan ik je helpen?'

De stem was diep en mannelijk, met een onmiskenbaar Cornish accent. Gina draaide zich naar de spreker. Haar zicht was vertroebeld, maar ze zag vaag een lange, blonde man voor zich staan. 'O nee, het gaat prima. Het was vast maar een stukje gruis.'

'Hier, neem deze maar.' Ze kreeg een koele katoenen zakdoek in haar handen gedrukt. 'Geen zorgen, het is een schone.'

Gina's ooglid trilde, wat een nieuwe steek van pijn veroorzaakte.

'Bedankt,' zei ze, terwijl ze haar spiegeltje weer omhooghield en erin tuurde. Ze depte haar tranende oog met de grote witte zakdoek. 'Dat is erg aardig van je.'

'Het is geen moeite, hoor,' antwoordde hij.

Gina draaide een hoek van de zakdoek in een punt en wreef het zwarte stofje van de rand van haar onderste ooglid.

Nu ze niet meer zoveel last had van haar oog, kon ze de eigenaar van de zakdoek beter zien. Hij was lang, waarschijnlijk iets langer dan een meter tachtig, en gebruind. Zijn korte haar was door de zon gebleekt, dus hij bracht waarschijnlijk veel tijd buitenshuis door. Zijn ogen waren zo blauw als de oceaan bij Cornwall op een zonnige dag. Een lust voor het oog, dacht Gina. Als ze geen last van haar ogen had gehad, had ze misschien wel langer naar hem gekeken.

‘Pijnlijk, nietwaar? Zelfs een zandkorrel voelt als een scheermesje,’ zei hij meelevend. ‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik even kijk?’

In Londen zou Gina zijn aanhoudendheid hebben opgevat als een versierpoging, maar er stond niets meer dan vriendelijke bezorgdheid op zijn gezicht te lezen. Zijn accent was ook ontwapenend, dacht ze, een en al zachtheid, warmte en lange klinkers. Het was een tijdje geleden dat ze in Cornwall was geweest, maar toen ze die onmiskenbare klanken weer hoorde, riep dat herinneringen op aan zonovergoten zomers op het strand van Polwhipple en ontelbare ijshoorntjes uit het loket van haar grootvader aan de kust. Het was bijna alsof ze weer vijftien was.

Gina schrok van haar eigen gedachten. Ze mocht dan weer in Cornwall zijn, maar ze was zeker niet meer de tiener die ze ooit geweest was.

‘Het komt wel goed,’ zei ze, terwijl ze hem de zakdoek weer aanreikte. ‘Maar toch bedankt.’

De man haalde zijn schouders op. ‘Waarom hou je hem niet? Even verderop langs het perron zijn toiletten, voor het geval je je oog wilt spoelen met wat water. De doekjes daar vallen al uit elkaar als je er alleen maar naar kijkt.’ Hij schonk haar een scheve glimlach die overging in een nadenkende frons, alsof hij iets wilde zeggen, maar niet precies wist hoe hij het moest formuleren. Toen leek hij te beseffen dat hij haar aanstaarde en in plaats van nog iets te zeggen, knikte hij haar ferm toe. ‘Het allerbeste dan.’

Gina zag nog een glimp hemelsblauw toen hij zich omdraaide en verdween in een nieuwe wolk stoom. ‘Dag,’ riep Gina hem na. ‘Nogmaals bedankt.’

Een paar seconden staarde ze nog naar de wuivende witte wolken, half in de verwachting dat hij opnieuw zou opduiken. Toen stopte

ze de zakdoek in haar handtas en liep weer langs het perron. Het was net iets uit een oude film, mijmerde ze, terwijl ze haar koffer achter zich aan trok. Een knappe vreemdeling helpt een vrouw om wat gruis uit haar oog te verwijderen tussen de stoomwolken van een wachtende trein. Maar als dit een film was geweest, zouden ze koffie zijn gaan drinken en waren ze een verzengende liefdesaffaire begonnen die alleen maar in een ramp kon eindigen. Gina schudde spottend haar hoofd terwijl ze liep. Al die zaterdagochtenden die ze in het Palace, de oude bioscoop in Polwhipple, had doorgebracht gedurende de zomers dat ze bij haar grootouders op bezoek was, hadden haar een liefde voor dramatiek gegeven die ze nooit helemaal had losgelaten. Zelfs nu deed ze niets liever dan met een bak popcorn achteroverleunen voor een gigantisch scherm en helemaal wegdro- men bij een film. Haar vriend Max deelde haar passie helaas niet, wat betekende dat de bioscoop een plaats was waar ze met haar vriendinnen naartoe ging in plaats van met hem. Een meidenavond werd echter steeds zeldzamer naarmate haar vriendinnen zich set- telden en kinderen kregen. Binnenkort sta ik er alleen voor, dacht Gina ironisch. Net als vroeger...

De toiletten van het station roken vaag naar luchtverfrisser met citrusgeur en de rook van kolen. Gina spoelde haar oog zorgvuldig uit en verwijderde de laatste stofdeeltjes van de rand van haar ooglid. Door haar tranen was haar make-up geruïneerd. Tevreden dat al het vuil nu weg was, begon ze met haar eyeliner weer kattenogen aan te brengen en deed opnieuw mascara op. Voor ze naar de loketten liep, streek ze haar lange, zwarte haar nog even glad. Voor de ingang zou een rij taxi's staan. Ze zou er eentje kunnen nemen naar Polwhipple. Tenzij... Ze wierp een blik op perron drie, net toen het doordrin- gende gefluit van de stoomtrein de lucht doorkliefde. Gina aarzelde. Ze zou ook de historische lijn naar Boscarne Junction kunnen nemen, zoals ze gedaan had toen ze jonger was, en haar grootmoeder vragen haar op te halen van dat station, dat veel dichterbij was. Het was maar een klein eindje rijden van Polwhipple en de hele reis zou zelfs nog minder tijd in beslag kunnen nemen dan de taxirit. De wegen tussen Bodmin en de kust konden namelijk nogal druk wor- den, zelfs in maart. Het enige wat nodig was om het verkeer tot

stilstand te brengen, was een tractor die over een smal landweggetje reed. En er was nog een andere, minder praktische reden om de stoomtrein te nemen. Misschien was haar redder in nood wel aan boord. Het was zo aardig van hem geweest om even voor haar te stoppen. Dat stond in fel contrast met de forensen met wie ze elke dag in Londen reisde. Zij gingen altijd zo doelbewust van en naar hun werk dat ze amper de tijd namen om rond te kijken. Als ze hem nog even zag, kon ze hem fatsoenlijk bedanken voor zijn vriendelijkheid.

Ze tuurde naar het loket en vroeg zich af hoeveel een enkeltje naar Boscarne tegenwoordig kostte. Maar toen stootte de trein weer een stoomwolk uit en klonk opnieuw het schrille fluitje, gevolgd door het hakke-hakke-puf-puf van vervlogen tijden. De trein op perron drie begon te rijden.

De beampte achter het loket leunde naar voren. ‘Om tien voor halfvijf gaat de volgende, als u daar iets aan hebt.’

Gina schudde haar hoofd. ‘Geen probleem,’ zei ze, terwijl ze de herinneringen wegduwde aan de luxe met fluweel beklede stoelen en de deuren met walnoothouten panelen in elk compartiment van de oude trein. ‘Ik neem wel een taxi.’

‘Waarheen?’ vroeg de chauffeur, nadat hij haar koffer in de kofferbak had gehesen en achter het stuur was gaan zitten.

‘Polwhipple, alstublieft,’ zei Gina tegen hem, terwijl ze in gedachten de onberispelijke boerderij met grijze stenen van haar grootouders voor zich zag, met de grote bijgebouwen erachter weggestopt. ‘De oude ijsfabriek in Tregarran Street. Nee, wacht...’

Als ze eerst naar haar hotel zou gaan om in te checken, was de kans kleiner dat Nonna erop zou staan dat ze bij hen bleef slapen. Hoezeer Gina ook van haar grootouders hield en de herinneringen koesterde aan de zomers die ze bij hen had doorgebracht; ze konden een beetje overweldigend zijn en ze was eenendertig, geen vijftien. Ze had haar eigen ruimte nodig.

‘Kunt u me alstublieft naar het Scarlet Hotel in Mawgan Porth brengen?’

De chauffeur knikte en reed weg. Gina liet zich ontspannen in de stoel zakken, zich afvragend wat ze zou aantreffen als ze uiteindelijk

bij het huis van haar grootouders zou aankomen. Ze waren geen van beiden zwak, tot voor kort waren ze allebei in perfecte gezondheid geweest. Gina wist echter dat ze hun sterke gestel als iets vanzelfsprekends was gaan zien. Was het echt al meer dan een jaar geleden dat ze bij hen was geweest? Dat was toen alleen maar een vluchtig weekendbezoek. Ze was van plan geweest om nog een keer langs te gaan, maar haar werk had haar beziggehouden. Er leek altijd weer een nieuwe klant bij te komen of weer een ander evenement te plannen. Werken als freelancer betekende dat het moeilijker was om vrije tijd te rechtvaardigen en Cornwall leek zo ver weg, ook al duurde de treinreis niet zo lang. Maar zodra ze had gehoord dat haar grootvader zijn been had gebroken, had ze geweten dat ze ernaartoe moest gaan. Ferdie Ferrelli zelf zou, als de trotse Italiaan die hij was, nooit om hulp hebben gevraagd. Zijn vrouw, Gina's Nonna, was alleen maar praktisch. Ze wist dat ze de ijsfabriek niet kon runnen en niet genoeg ijs kon produceren om aan de vraag van de klant te voldoen, dus had ze een sos-bericht gestuurd. Aangezien Gina het enige familielid was dat nog in het Verenigd Koninkrijk woonde, had ze geweten dat er maar één juist antwoord was, ook al betekende het dat ze haar eigen werk drie maanden lang opzij zou moeten zetten. Ze was meer vergeten dan ze ooit wist over ijs, behalve welke smaken ze graag at, en ze had nog minder ervaring met het runnen van een kraampje in een bioscoop aan zee. Maar ze had het hart niet gehad om nee te zeggen. Niet tegen haar geliefde Nonna en Nonno, aan wie ze zoveel perfecte herinneringen aan Polwhipple te danken had.

Het zorgde er echter wel voor dat Gina een beetje een knoop in haar maag had over hoe de komende uren, dagen en weken zouden verlopen. Ferdie zou dolblij zijn om haar te zien, totdat hij erachter kwam waarom ze er was. Hij stond erom bekend dat hij weigerde hulp aan te nemen en dat gold zelfs voor zijn eigen vlees en bloed. Hij had zijn bedrijf helemaal vanaf de grond opgebouwd toen hij in de jaren vijftig vanuit Italië was geïmmigreerd. Sindsdien had hij het in zijn eentje gerund, hoewel Gina vermoedde dat haar grootmoeder veel meer achter de schermen deed dan Ferdie wilde toegeven.

Als Gina het vertrouwen van haar grootvader wilde winnen, zou ze hem er eerst van moeten overtuigen dat ze de klus kon klaren.

Ferdie Ferrelli was nooit gemakkelijk te overtuigen geweest, maar als het om zijn geliefde *gelato* ging, was er maar één manier: de zijne. Gina zou al haar charme en vastberadenheid nodig hebben om hem over te halen haar te laten helpen.